

NOTATKI DO KOMILII

- TEKST 2 KSIĄŻKI O CHRZCIE -
- NAZMACH STAROŻYTNYCH
• CHRZEST → OŚWIĘCENIE
OGIEŃ

• BIBLOS: KOMENTARZ (DRIK)

• ME IDEA: KRÓLESTWO BOŻE JAKO
CZAS SPEŁNIENIA / SPEŁNIANIA
BOŻYCH OBIEĆ, NIC

DZIAŁ IV

Pan Bóg troszczy się o mnie

30 PAN BÓG PRAGNIE, BY GO POZNAWAĆ

Cele katechetyczne

- ▶ ukazanie Pana Boga jako miłosiernego Ojca, który chce być blisko swoich dzieci;
- ▶ uświadomienie roli wspólnoty kościelnej jako rodziny dzieci Bożych, w której możemy poznawać Pana Boga i zbliżać się do Niego;
- ▶ ukazanie modlitwy jako rozmowy z Panem Bogiem.

Treści

- ▶ Bóg miłosiernym Ojcem, który chce być poznawany i kochany;
- ▶ podstawowe gesty, znaki i symbole liturgiczne pomagające poznać Pana Boga;
- ▶ dialog z Panem Bogiem, poprzez modlitwę, sposobem poznawania Go.

Wymagania

Uczeń:

- ▶ wyjaśnia, że kochający Pan Bóg chce, aby człowiek Go poznawał;
- ▶ wymienia sposoby i miejsca gdzie może poznawać Pana Boga;
- ▶ wyjaśnia, że sakrament chrztu włącza do wspólnoty Kościoła – wspólnoty, która pomaga w poznawaniu miłości Bożej;
- ▶ wyjaśnia, czym jest i na czym polega modlitwa.

Postawy

Uczeń:

- ▶ wyraża potrzebę modlitwy i poznawania Pana Boga;
- ▶ wyraża Panu Bogu wdzięczność za możliwość poznawania Go;
- ▶ okazuje posłuszeństwo rodzicom, opiekunom, dziadkom, którzy przekazują mu wiarę.

Korelacja z edukacją szkolną

- ▶ edukacja muzyczna – śpiew piosenki związanej z tematem lekcji (np. „Jezus jest tu”);
- ▶ edukacja językowa – wzbogacenie słownictwa o pojęcia: „modlitwa”, „Msza Święta”, „Pismo Święte”.

Środki dydaktyczne

Pismo Święte; podręcznik; rekwizyt – maskotka lub inna zabawka.

Metody dydaktyczne

Pogadanka; zabawa: odgadywanie sposobów poznawania drugiej osoby poprzez animację maskotki lub innej zabawki oraz podpowiedzi słownych; zabawa: odgadywanie osób po ich wypowiedziach, elementach garderoby itp.; śpiew; rozmowa kierowana; burza mózgów; czytanie na głos; omawianie tekstu; nauka na pamięć; kolorowanie; ćwiczenie: łączenie w pary skojarzonych ilustracji; odszyfrowywanie hasła; wyklejanie; wycinanie.

Propozycja realizacji

1. Rozmowa z uczniami o tym, w jaki sposób można kogoś poznać, czegoś się o nim dowiedzieć. Po zawiązaniu rozmowy, można wykorzystać maskotkę lub inną zabawkę – nauczyciel animuje nią, opowiada o wykonywanych czynnościach, ulubionych zabawach itp., naprowadzając uczniów na opis jej wyglądu, charakterystycznych cech.
2. Przeprowadzenie ćwiczenia – nauczyciel wybiera kilkoro dzieci, które zajmują miejsce poza zasięgiem wzroku pozostałych uczniów bądź

chowają się (np. za kotarą, kocem). Zadaniem reszty klasy jest rozpoznanie ucznia po jego wypowiedzi, krótkiej charakterystyce wypowiedzianej przez nauczyciela, bądź pokazanym przedmiocie (np. elemencie garderoby, zegarku). Doprowadzenie uczniów do odkrycia, że drugą osobę, a także otaczający nas świat, poznajemy na różne sposoby – przez czyjąś relację, bezpośrednie spotkanie, obserwację itp. Wykonanie zadania 1 z podręcznika.

3. Za pomocą burzy mózgów, szukanie odpowiedzi na pytanie: w jaki sposób można poznać Pana Boga? Po kilku propozycjach dzieci, wyjaśnienie, że zanim kogoś polubimy, pokochamy, musimy najpierw go poznać.
4. Odczytanie fragmentu z Pisma Świętego (1 Tm 2, 4). Wyjaśnienie, że Pan Bóg nie zachowuje się, jak np. nieśmiały kolega, który wstydzi się coś o sobie powiedzieć, lecz pragnie, abyśmy Go poznawali, ponieważ ten kto kocha, pragnie być blisko osoby ukochanej i pragnie ją poznać. Dopiero wtedy, gdy będziemy poznawać Pana Boga, dostrzeżemy, że chce On naszego dobra, że kocha nas najbardziej ze wszystkich.
5. Wykonanie zadania z *Kart pracy*, poprzedzone omówieniem form poznania Pana Boga. Podkreślenie, że Pan Bóg mówi do nas przez Słowo Boże zawarte w Piśmie Świętym, przez stworzony, piękny świat, przez modlitwę i sakramenty.
6. Wykonanie zadania 2 z podręcznika.
7. Śpiew piosenki „Jezus jest tu”.
8. Powtórzenie i utrwalenie wiadomości. Sprawdzenie i omówienie zadań wykonanych podczas lekcji.
9. Praca domowa – dzieci wycinają z *Kart pracy* dolny pasek z poleceniami odsyłającymi do *Domownika* (mogą wkleić go do dzienniczka ucznia lub zeszytu służącego do komunikacji z rodzicami). Zachęcenie uczniów do wykonania zadania wraz z rodzicami.

Psalm 72

- ¹ *Dla Salomona.*
Boże, przekaz Twą władzę królowi,
naucz go Twojej sprawiedliwości,
² aby sądził lud Twój sprawiedliwie
i godziwie Twoich ubogich.
³ Niech góry przyniosą Jego ludowi pokój,
a pagórki – sprawiedliwość.
⁴ On obroni ubogich spośród ludu,
ocali synów nędzarzy, a poniży ciemężyciela.
⁵ Trwać będzie długo jak słońce,
dłużej niż księżyc – z pokolenia na pokolenie.
⁶ Spadnie jak deszcz na murawę,
jak krople deszczu padające na ziemię.

72,1 1Krn 3,9; 22,12.13; Ps 24,5; 89,15

72,2 Ps 82,3; 122,5; Iz 9,7; 11,2-5; 32,1

72,3 1Krl 5,26; Ps 85,10; Iz 2,4; 9,5.6; 32,17; 45,8; 52,7; 55,12; Mi 4,3.4; So 2,3; Za 9,10

72,4 Iz 11,4

72,5 Ps 72,17; 89,4.36.37; Jr 31,35.36; 33,20.25; Łk 1,33

72,6 Pwt 32,2; 2Sm 23,4; Hi 5,10; Ps 37,11; 65,10; Oz 6,3; Am 7,1

Psalm 72(71). Psalm przypisany Salomonowi (por. Ps 127) zamyka drugą księgę Psalterza (Ps 42–72), a wraz z nią także większą kolekcję psalmów Dawida. Ostatni utwór tego zbioru ujęty jest w formę modlitwy do Boga i przypomina moralne obowiązki dynastii Dawida. Król winien sądzić lud Boży „sprawiedliwie” (72,2), stawać w obronie ubogich (72,4.12-14) i poniżać „ciemężyciela” (72,4b). Jednocześnie modlitwa, dedykowana młodemu Salomonowi, zawiera prośbę o to, aby następca tronu Dawida zapewniał „pokój” i obfitość plonów swoim poddanym (72,3.6n.16), aby cieszył się „długim” życiem (72,5.15) i rozciągał swe panowanie „aż po krańce ziemi” (72,8-11). Panowanie nowego władcy ma być jak żyzny „deszcz” dla ziemi (72,6). Ostatnie zdanie jest uwagą redakcyjną: w tym miejscu kończy się zbiór „hymnów Dawida, syna Jessego” (72,20).

Jest to dwuczęściowa modlitwa (72,1-11.12-17) o błogosławieństwo dla króla. Krótkie błaganie (72,1) przechodzi w szereg życzeń wyrażonych w stylu dworskim. Psalmista kieruje do Boga prośbę o to, by udzielił królowi mocy

- ⁷ Za dni Jego zakwitnie sprawiedliwość
i pełnia pokoju, póki nie braknie księżyca.
⁸ Będzie panował od morza do morza,
od rzeki aż po krańce ziemi.
⁹ Mieszkańcy pustyni przed nim upadną,
jego wrogowie będą proch lizali.
¹⁰ Królowie Tarszisz i wysp złożą daninę,
królowie Szeby i Saby przyniosą dary.
¹¹ Będą mu bić pokłony wszyscy królowie,
wszystkie narody będą mu służyły.
¹² Bo on z rąk możnego wybawił biedaka
i nędzarza, który nie miał obrońcy.
¹³ On oszczędzi biednego i ubogiego,
ocali życie ubogim.
¹⁴ Obroni ich przed krzywdą i przemocą,
gdyż cenna jest krew ich dla niego.

72,7 Ps 89,38; 92,12; Iz 2,4; Za 9,10; Syr 44,21; Ef 2,14

72,8 Wj 23,31; 1Krl 4,21.24; Ps 2,8; 80,11; 89,25; Za 9,10

72,9 Ps 22,29; 74,14; Iz 23,13; 49,23; Mi 7,17

72,10 Rdz 10,7; 1Sm 10,27; 1Krl 10,1.22; 2Krn 9,21; Hi 6,19; Ps 45,12; 48,7; 68,29; 97,1; Iz 42,10.12;
43,3; 45,14; 51,5; 60,6.9; So 2,11

72,11 Ps 86,9; 138,4; Iz 49,7.23

72,12 Hi 29,12-17; Ps 72,4

72,13 Prz 19,17; 28,8

72,14 1Sm 26,21; 2Krl 1,13; Ps 69,18; 116,15

sprawiedliwego rządzenia poddanymi oraz umiejętności troski o uciśnionych i potrzebujących. Pan jest dawcą charyzmatu rządzenia (por. Rz 13,1-5; 1P 2,13.17). Dołączona doksologia (72,18n) zamyka drugą księgę Psalterza, a końcowa informacja odnosi się do treści obu ksiąg „Psalterza Dawidowego”. Psalm jest zachętą do modlitwy za rządzącymi. Trudno określić czas i miejsce powstania tej modlitwy dedykowanej Salomonowi. Po przesiedleniu babilońskim wspólnota Izraela dostrzegała w niej zapowiedź Mesjasza.

Liturgia chrześcijańska nawiązuje do tych oczekiwań, odnosząc wersety 72,9-11 i 72,15 do hołdu złożonego małemu Jezusowi przez mędrców (Mt 2,1-12). W świetle NT psalm nabiera sensu pełniejszego. Chrystus król, który przed Paschą nakarmił głodnych chlebem (J 6,3-15), zacznie „trzeciego

- ¹⁵ Niechaj więc żyje i otrzyma złoto ze Szeby;
niech się modlą za niego
i nieustannie go błogosławią:
- ¹⁶ „Niech zboże obrodzi na ziemi,
niech się rozplenia jak trawa na ziemi,
niech zaszumią kłosa na wzgórzach jak lasy Libanu.
- ¹⁷ Niech jego imię trwa na wieki,
dłużej niż słońce niech trwa jego imię.
Jego błogosławieństwa niech życzą sobie wszystkie ludy ziemi
i wszystkie narody niech go zwą szczęśliwym”.
- ¹⁸ Błogosławiony PAN Bóg, Bóg Izraela,
który sam czyni cuda.
- ¹⁹ Błogosławione na wieki Jego chwalebne imię!
Niech ziemia cała będzie pełna Jego chwały!
Amen! Niech tak będzie!
- ²⁰ Skończyły się hymny Dawida, syna Jessego.

72,15 Pwt 9,20; 1Krl 10,10; Ps 61,7n; Iz 60,6; Mt 2,11

72,16 Hi 5,25; Ps 92,7; 104,16; Iz 27,6; Oz 14,6-9; Am 9,13

72,17 Rdz 12,3; 18,18; 22,18; 26,4; Wj 3,15; Ps 89,36; 104,31; 135,13; Łk 1,48

72,18 Wj 15,11; 1Krn 29,10; Hi 5,9; Ps 41,13; 77,14; 86,10; 89,52; 106,48; 136,4

72,19 Lb 14,21; Ne 9,5; Ps 41,13; 96,8; Ha 3,3

72,20 2Sm 23,1; Ps 55,1

dnia” napełniać ziemię obfitością swych darów. W Eucharystii Jezus uczyni sam siebie pokarmem jednoczącym cały świat. Psalmista sławi idealnego króla, w którym już tradycja żydowska widziała Mesjasza. Królowie z dynastii Dawida byli zapowiedzią przyszłego Pomazańca i jego królewskiej władzy. Król i królestwo mają charakter sakralny i religijny, objawiając władzę i sprawiedliwość samego Boga. Cechy królestwa mesjańskiego widoczne są w Chrystusie i głoszonym przezeń królestwie Bożym. Stąd częste w Nowym Testamencie nawiązania do tego psalmu (Mt 2,11; Łk 1,68; Ap 21,26). Opisane są w nim także cechy i życie Kościoła założonego przez Chrystusa (J 18,36). Kościół wprowadza Boże królowanie, w którym ubodzy i słabi znajdują ocalenie i pomoc przeciwko wszelkiej formie przemocy i wyzysku, uniwersalne i wieczne królestwo pokoju i błogosławieństwa. Królowanie Chrystusa ma także wymiar niewidzialny, zakorzeniony w sercach.

Niech jego imię trwa na wieki, *
jak długo świeci słońce, niech trwa jego imię.
Niech jego imieniem wzajemnie się błogosławią, *
niech wszystkie narody życzą mu szczęścia.

Czytanie z Listu Świętego Pawła Apostoła do Rzymian (Rz 15, 4-9)

Bracia:

To, co niegdyś zostało napisane, napisane zostało także dla naszego pouczenia, abyśmy dzięki cierpliwości i pociesze, jaką niosą Pisma, podtrzymywali nadzieję. A Bóg, który daje cierpliwość i pociechę, niech sprawi, abyście wzorem Chrystusa te same uczucia żywili do siebie i zgodnie jednymi ustami wielbili Boga i ojca Pana naszego, Jezusa Chrystusa.

Dlatego przygarniajcie siebie nawzajem, bo i Chrystus przygarnął was – ku chwale Boga. Albowiem Chrystus – powiadam – stał się sługą obrzezanych dla ukazania wierności Boga i potwierdzenia przez to obietnic danych ojcom oraz po to, żeby poganie za okazane sobie miłosierdzie uwielbili Boga, jak napisano: «Dlatego oddawać Ci będę cześć między poganami i śpiewać imieniu Twojemu».

Oto słowo Boże.